

Két összetartozó történet, Máté, Márk és Lukács is együtt mondja el.

Ketten kérnek segítséget Jézustól. Az egyik egy zsinagóga vezetője. Nem tanító (nem rabbi), „csak” hallgatja a tanításokat. Félt, tiszteli Istent. Bizonyára eljár Jeruzsálembe is az ünnepeken. Őt is tisztelik a helybeliek. „Jó ember”, aki mindent megtesz, megad, amiről tudja, hogy Isten megkívánja tőle. Imádkozik is, könyörög is, hálát is ad, ha megkapja. Egyszer csak bajba kerül; kézzelfogható segítségre van szüksége, és ezt emberektől nem kaphatja meg.

A másik egy asszony, 12 éve beteg, és ezzel a betegségével tisztátalannak számít. Nem mehet el sem a templomba (Jeruzsálembe), sem a zsinagógába, úgy kell járnia az emberek között, hogy fel kell hívnia magára a figyelmet, hogy tisztátalan. A normál havi vérzés is tisztátalannak számított, de ha valakinél már 12 éve tartott, azt még büntetésnek is tekintették.

Mindketten hallottak Jézusról, arról, hogy Ő tud csodákat tenni: meggyógyít vakokat, bénákat, leprásokat, ördögi megszállottakat. Hallhatták azt is, hogy valahányszor Jézus ilyeneket tesz, akik látják, dicsőítik Istent – így rájöttek, hogy Isten teszi a csodákat Jézus által. Tudták, hogy „senki sem tehet ilyeneket, csak ha Isten van vele.” Ez a hit még nem teljes, de már készíti az embert, hogy odamenjen Jézushoz.

Ahhoz, hogy ez a hit megszülessen valakiben, hallania kell Jézusról. Különben „mindenki a maga istenéhez könyörög”, amikor bajban van. Van sokféle „isten”, akit segítségül hívnak: betegség esetén a tudomány, ha az nem tud segíteni, akkor a magunk akarata és becsapása („le tudom győzni a betegséget, mert bennem van az Isten”). A világméretű problémákat (gazdasági, környezeti) sem tudják már tudományosan megoldani, megpróbálják vallási módszerekkel, pl. istenként tisztelik a földet. A büntudatot pszichológiai módszerekkel (vagy pszichiátriai gyógyszerekkel) próbálják megszüntetni, vagy azzal, hogy „majd a következő életben helyrehozod”. Jézusról kell hallani, mert Ő tud megszabadítani: olyan életet adni, amelyben szabad vagyok a bűntől; a következményeket, a külső problémákat is mind átadhatom neki, mert Ő szeret, és úgy fog ezekkel „elbánni”, ahogy Isten szerint a javamra van.

„Aki hozzám jön, azt én nem küldöm el” (nem vetem ki, nem taszítom el). Az Úr nem küldi el sem Jairust, sem a vérfolyásos asszonyt, mindkettőn segít.

Jézus körül sokaság van. Hallani akarják a tanítását, látni akarják a csodáit. Mégsem úgy vannak a közelében, mint ahogy Jairus vagy a vérfolyásos asszony jön oda. Nincs személyes kapcsolatuk vele, nem ismerték fel, hogy nekik személyesen akar segíteni Jézus: nekik akar a Megváltójuk, Szabadítójuk, Uruk lenni. „Összeszorítják” Őt. Mindenki a lehető legközelebb akar lenni hozzá, de akinek ez sikerül, az akadályozza a többieket: azok sem látni, sem hallani nem fogják Jézust. Megtörténhet ma is: ott vagyok a sokaságban Jézus körül, de akadályozok másokat abban, hogy eljussanak hozzá. Amikor utat kellene mutatnom másoknak Jézushoz, hívnom kellene őket, ehelyett meglegszem azzal, hogy csak kapok tőle, de nem adom tovább. Jézus eközben is cselekszik, de ilyen hozzáállással nem veszem észre. Gondoskodik róla, hogy odajussanak hozzá, de nekem ebben nincs részem. Odajutott hozzá az asszony is, meg is érintette a ruháját – nem veszik észre. Látni akarták, hogyan tesz csodát az Úr, de nem látták.

Jézusnak nem akadály az emberek szorítása: az asszony meg tudja érinteni Őt, és meggyógyul. Amit Jézus tett, nem volt látható, de Ő olyan helyzetet teremt, amelyben el kell mondani. Megteremti ma is az ilyen helyzeteket: elmondhatom, milyen voltam („tisztátalan”) és mit tett velem Jézus.

Jézusnak nem akadály az idő szorítása. Jairus leánya halálán van, Jézusnak sietnie kell, hogy még meggyógyíthassa – így gondoljuk mi. Nem siet: a meggyógyult asszonynak el kell mondania „mindent igazán”, Jézus ezt megvárja, és válaszol. Mert az asszonynak szüksége van Jézus szavaira: „hited megtartott téged”. Jairusnak is szüksége van erre: „ne félj, csak higgy”. „Leányod meghalt, mit fárasztod tovább a Mestert?” – ezt hallja, és Jézus szavai nélkül fel is adná. A lehetetlen, reménytelen helyzetekben – pl. amikor elvesztettünk valakit, és aggódunk az üdvössége felől – nekünk is erre van szükségünk: „ne félj, csak higgy”.

Jézus nem késik. Jairus leánya meghalt, de neki most nem gyógyítania kellett, hanem feltámasztani. Jairusnak volt hite, amit Jézus meg is erősített, ezért őrá igaz: „ennél nagyobb dolgokat fogsz majd látni” – annál, amit eddig látott, és amit el tudott képzelni Jézusról.

Vannak, akik nem hisznek, akik kinevetik Jézust. Valaki vagy hisz, és akkor komolyan veszi az Úr szavait és rábízta magát – vagy kineveti Őt. Ő nekünk is mondhat olyat, amit nehéz elhinni. Ha kell, nekünk is mondja: „ne félj, csak higgy”, de nem mondja: „ne neved, csak higgy”.

Jézus ismét tesz egy csodát, amit nem láthat a sokaság. Akik hisznek (még ha bátorítani is kell őket), azok látják. „Ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét”: meglátod azt, amit Jézus tesz. Amikor valaki keresni kezdi Istent; amikor megbocsátanak egymásnak, akik addig haragudtak egymásra; amikor új élete lesz valakinek, vagy amikor Isten „lehetetlen körülmények között” tart meg valakit, és az a valaki hálát tud adni ezért. – Ezeket sem láthatja a sokaság, de mi láthatjuk.

„Ő pedig megparancsolta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja.” Akik nem hisznek, ne tudják, hogy itt Isten csodát tett. Ez a csoda azoknak „szólt”, akik hittek. Amikor mi látunk valamilyen csodát, nem kell elmondanunk hitetleneknek, mert nem értenék, nem hinnék el, másképpen magyaráznák. Ne a csodákról, hanem Jézusról beszéljünk: hogyan talált meg engem, hogyan tisztított meg, adott új életet. A hívőknek pedig mondjuk mi is, ha kell: ne félj, csak higgy!

Mk 5,19

„Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett az Úr veled és hogyan könyörült meg rajtad.”